

TÁVFŰTÉSI KÖLTSÉGMEGOSZTÁS

A távhővel ellátott lakóépületekben a távhőt általában két célra használják a fogyasztók. Egyrészt az épületek helyiségeinek fűtésére, másrészt a használati melegvíz (HMV) előállítására. A két cél érdekében együttesen felhasznált primer energia mennyiségét méri épületenként a szolgáltató, majd – mérés szerinti elszámolás esetén – e mérés alapján készíti el a számlát. A teljes épületre megállapítható díjak felosztási arányait a tulajdonosok határozhatják meg.

Az energiával való takarékoskodásra már az átalánydíjról a mérés szerinti elszámolásra való áttérés is ösztönző hatású, de a jelentős, egyéni érdekeltséget az jelenti, ha a fizetendő díj nem a tulajdoni hányaddal (pl. légtérfogat), hanem a fogyasztással arányos. Kissé leegyszerűsítve: ha azért fizetek, amit elfogyasztottam, és ha kevesebbet fogyasztok, kevesebbet is fizetek. E cél elérésében lehetnek segítségünkre a fűtési költségek felosztását segítő műszaki megoldások, rendszere.

Ezen rendszerek alkalmazásakor azonban néhány fontos szempontra tekintettel kell lenni. Ezeket foglaljuk össze röviden az alábbiakban.

Egyedi szabályozhatóság

Takarékoskodásra az energiafelhasználásban csak akkor van értelme ösztönözni a fogyasztókat, ha lehetőségük van tenni ennek érdekében, ha valóban adottak azok a feltételek, melyek biztosítják számukra, hogy igényeik szerint befolyásolhassák az energiafogyasztást. Ennek hiányában a fogyasztással arányos költségosztási rendszer csak elégedetlenséget és újabb problémákat eredményeznek.

A használati meleg víz esetében a helyzet rendkívül egyszerű, mindenki annyi meleg vizet engedhet a csapokon, amennyire szüksége van.

A fűtési rendszer sajnos az esetek nagy részében sokkal problémásabb terület. A lakóépületek fűtését a radiátorok hőleadása biztosítja. Egy távfűtéssel ellátott társasház lakója, ha radiátorainak hőleadását változtatni szeretné, akkor egyetlen lehetősége a radiátoron átáramló víz mennyiségének változtatása. Azokban az épületekben, ahol ún. kétcsöves (a radiátorok egy csőpárra úgynevezett strangra csatlakoznak, amelyek biztosítják a víz be- illetve elvezetését.) vagy egycsöves, átkötőszakaszos (a strang csak egyetlen cső, a radiátor zárhatósága érdekében átkötőszakaszt építenek be) fűtési rendszer van, és a rendszerbe radiátorszelepeket is építettek, ott a szabályozás elvi lehetősége adott. Mindenképpen szükséges, hogy – ha vannak – legalább az eredetileg beszerelt kézi szelepek üzembiztosan működőképesek legyenek. Ha azonban ezek a szelepek jelentékeny javítást igényelnének, végleg tönkrementek vagy eleve hiányoztak, akkor **mindenképpen ajánlatos termostatikus radiátorszelepeket alkalmazni.** Ezek a szelepek automatikus helyiséghőmérséklet-szabályozásra képesek, ami a fogyasztói beavatkozást igénylő kézi szelepek alkalmazásához képest nagyobb energiamegtakarításra ad lehetőséget. A termostatikus szelepek segítségével a világítás és főzés során keletkező, vagy a napsugárzásból az ablakokon bejutó, "ingyen" hő hasznosítása révén érhetünk el megtakarítást.

Azokban az épületekben, ahol átkötő szakasz nélküli, vagy más néven átfolyós egycsöves fűtési rendszer (a radiátor tulajdonképpen a strang része, ha elzárjuk, akkor megszűnik a fűtővíz áramlása) épült, a radiátoronkénti szabályozhatóság megteremtéséhez nagyobb átalakítás szükséges. Mivel az ilyen rendszerekben egyetlen radiátor vízáramának megváltoztatása egyidejűleg a többi, vele sorba kötött radiátor vízáramának megváltoztatását is jelentené, eleve nem kerültek radiátorszelepek beépítésre. Itt tehát **meg kell építeni az átkötőszakaszokat, és beépíteni a termostatikus radiátorszelepeket.**

A szabályozhatóság megteremtése mellett elengedhetetlen további feltétel az épület fűtöttségi egyensúlyának kialakítása. Nem szabad hagyni, hogy egyes helyiségek a tervezett belső hőmérséklethez képest túl-, mások pedig alulfűtöttek legyenek. Ilyen állapotban ugyanis a lakók nem tudják kellő mértékben igényeik szerint befolyásolni hőfogyasztásukat. **Az egyensúly megteremtése érdekében meg kell oldani az elosztóhálózat hidraulikai beszabályozását, valamint felül kell vizsgálni a rendszer hőleadóit, és a kiugróan túl- vagy alulméretezettek méretét – akár cserével is – korrigálni kell.** A hidraulikai beszabályozás csak a hálózat megfelelő pontjain elhelyezett, arra alkalmas szelepek segítségével végezhető el. Emiatt a fűtési rendszer bizonyos mértékű rekonstrukcióját el kell végezni.

Az ilyen átépítéseket, a beszabályozást, valamint a termosztatikus szelepek beépítését épületgépész-mérnök tervei alapján kell végrehajtani elkerülendő a szakszerűtlenség okozta bosszúságokat és esetleges többlet költségeket.

A költségek szerkezete

A távhőszolgáltatásért havonta fizetendő díj két alapvető tételből áll, az alapidíjból és a hődíjból. Az alapidíj mértéke a hőfogyasztástól független, és a lakások légtérfogatának arányában kell fizetni. **A hődíj a mért hőfogyasztással arányos, azonban ennél a tételnél sem célszerű az arányokat teljes egészében az egyes lakások fogyasztásához igazítani.** Az épületek közös használatú helyiségeinek fűtése, a költségosztási rendszer működtetésének költsége mind-mind olyan tétel, melyet az alapidíjhoz hasonlóan, a lakások fogyasztási arányaitól független módon érdemes a tulajdonosok közt megosztani. (Ennek kézenfekvő megoldása lehet a tulajdoni hányad alapján végzett felosztás.) Magyarán: optimális esetben a tulajdonosok számára a saját fogyasztásuktól függő díjhányad az általuk fogyasztott használati meleg víz készítésére és lakásuk fűtésére felhasznált hőmennyiség ára.

A HMV termelés és a fűtési költségek szétválasztása

A hőközpontban mért hőmennyiség mind a fűtési, mind a HMV termelési célú fogyasztást tartalmazza. A felosztási arányok meghatározásához el kell különíteni a teljes hőfogyasztásból a meleg víz készítésre és a fűtésre felhasznált hőmennyiséget. Ennek érdekében a hőközpontban a HMV termelésre felhasznált hideg víz mennyiségét is mérjük. Az előző évek nyári hónapjainak (amikor csak HMV termelés folyik) hőfogyasztását alapul véve megállapítható az 1 m³ használati meleg víz előállításához tartozó hőmennyiség. E fajlagos energiaigény alapján kiszámítható a teljes hőfelhasználásból a HMV termelésre fordított mennyiség.

Fűtési költségek felosztása

Műszaki szempontból egyszerű a helyzet, ha a fűtési elosztó-hálózat kialakítása olyan, hogy minden lakás fűtése önálló alrendszer, amely az épület fűtési rendszeréhez egy ponton csatlakozik. Ebben az esetben ugyanis a lakások fűtési energiafogyasztása egy mérővel közvetlenül mérhető. Sajnos azonban a fenti rendszerkialakítás a távfűtéssel ellátott lakóépületekben alig lelhető fel, és a meglévő rendszerek ilyen átalakítása legtöbb esetben nem megtérülő beruházás.

Általában a lakások fűtési hőfogyasztásának egyben való mérésére nincsen mód, csak az ún. költségosztó készülékek segítségével annak meghatározására, hogy az egyes hőleadókra a teljes fogyasztás mekkora része jut. Adott időszakra vonatkozó fűtési költségek megosztásának elvi alapja az, hogy az időszak végén a radiátorokra felszerelt költségosztó készülékekről leolvasott mennyiségből a megfelelő kiértékelés után megállapítják az egyes hőleadók fogyasztási részarányát. Végül a fogyasztások arányának felhasználásával oszthatók fel a költségek. A kiértékelés olyan tényezőket vesz figyelembe, mint a radiátor mérete, a radiátor és a költségosztó készülék kapcsolata és a méretezési helyiséghőmérséklet. Léteznek olyan kivételű költségosztók is, melyeket ezeknek a tényezőknek előzetes figyelembevételével készített skálázással látnak el, így a leolvasás után további bonyolult kiértékelési eljárásra nincsen szükség.

A költségosztó készülék azonban egyáltalán nem méri közvetlenül a radiátor által leadott energia mennyiségét. A készülékekről leolvasott, majd a megfelelő tényezőkkel kiértékelt mennyiségek csak arányosak a fogyasztással. Egy lakás radiátorainak költségosztó készülékeiről leolvasott, vagy az abból a kiértékelés után kapott mennyiségből nem lehet közvetlenül meghatározni a szóban forgó lakás fűtési energiafelhasználását, így azt sem, hogy ez az épület teljes fűtési energiafogyasztásának hányad része. Arányokat csak a költségosztóval felszerelt radiátorok, vagy radiátor-csoportok által leadott hőmennyiségek közt lehet felállítani. A fűtési költségosztás során egy-egy lakás radiátorainak leadott hőmennyiségét kell az épület összes hőfogyasztásához hasonlítani, ezért tehát a korrekt költségosztás megvalósítása érdekében mindenképpen törekedni kell az épület minden radiátorának költségosztó készülékekkel való felszerelésére.

Sajnos azonban vannak olyan hőleadók a fűtési rendszerekben, amelyeket nem tudunk költségosztóval ellátni. Ilyenek pl. a fürdőszobákban használatos csőfűtőtestek, de ilyenek számítanak a helyiségeken át vezetett fűtési csövek is, melyek akkor is hőt adnak le, ha a

radiátorokat teljesen lezárják. **Az ezek által leadott hő mennyisége benne foglaltatik a hőközpontban mért mennyiségben. Felosztásukat általában a lakások fogyasztási arányaival megoldhatjuk, ha ilyen hőleadók egységesen minden lakásban vannak.** Találkozhatunk azonban olyan rendszerkialakítással, ahol egyes, lakásokon keresztül húzódó vezetékszakaszok, hőleadása olyan jelentős, hogy a tervezési radiátorméretekre is csökkentő hatással volt. Ezeket az adott helyiségek radiátorainak hőleadásába kell beleszámítani, pl. olyan módon, hogy a számításokban a radiátor méretét a ténylegesnél nagyobbak vesszük.

A költségosztási rendszer hosszú távon is sikeres működtetéséhez azonban alapfeltétel, hogy teljes lakások semmiképp ne maradhassanak költségosztó készülékek nélkül. Egy lakás kimaradása is jelentékeny bizonytalansággal terheli meg a rendszert, a kimaradó lakások számának emelkedésével pedig egy ponton túl értelmetlenné válik annak bevezetése. Gondoljunk arra, hogy e módszer alkalmazása a tulajdonostársak nagyfokú egyetértését igényli.

Annak érdekében, hogy a rendszert a tulajdonosok minél nagyobb többségének megelégedettsége mellett hosszú távon lehessen üzemeltetni, annak beindítása előtt célszerű tisztázni és elfogadni bizonyos feltételeket. Nevezetesen, hogy miként veendő figyelembe azoknak a lakásoknak a fogyasztása, melyek tulajdonosai eleve elzárkóztak a költségosztók felszerelése elől, vagy valamely ok miatt később szabotálják a rendszer működtetését, vagy ki akarnak lépni a rendszerből.

Amennyiben sikerül a lakások fűtési hőfogyasztásának a teljes épületéhez viszonyított arányát meghatározni elvileg már semmi akadálya nem volna ezek szerint az arányok szerint felosztani a fűtés hődíjhányadát. A hődíj tulajdoni hányad alapú felosztási rendszeréről való áttéréskor azonban meglepetésként éri egyes lakások tulajdonosait, hogy lakásuk fűtési hőfogyasztása az eddigi, az épület összes fűtött léghőméterére vett átlaghoz képest jelentősen nagyobb, s ennek megfelelően fűtési költségei is megugranak. Pedig ez természetes jelenség. Vannak az időjárásnak jobban kitett lakások – a saroklakások több falon át érintkeznek a külvilággal, a legfelső vagy legalsó szinten lévő lakások felülről, vagy alulról nem fűtött terekkel érintkeznek –, mint a közbúlsó emeletek lakásai. Ebből a szempontból halmozottan hátrányosnak számítanak pl. a legfelső emeleti saroklakások. De további különbségek oka lehet a nyílászárók réstömítettsége vagy a fogyasztói szokások is. Két azonos fekvésű lakás fűtési hőfogyasztása is eltérő lehet amiatt, hogy az egyiknél a rosszul tömített ablakok miatt jelentős ún. filtrációs hővesztés-többlet lép fel. Vagy a szabályozhatóság lehetőségével jól élő fogyasztó az erre kellő figyelmet nem fordító társával szemben számottevő megtakarítást érhet el. Ezzel szemben egyes lakások távhőkölségei csökkenni fognak már amiatt is, hogy védett, más lakások által körbevett fekvésük miatt fűtési hőigényük kisebb. **A hődíjakban jelentkező, akár 2-3-szoros különbségeknek, és az ebből eredő feszültségeknek az enyhítésére helyenként korrekciós tényezőket szoktak használni.** Ezek a tényezők a lakások fekvése szerinti százalékos mértékben csökkentik a kedvezőtlen elhelyezkedésűnek ítélt lakások összefogyasztásból képviselt arányát.

Ez azonban nem feltétlenül szerencsés megoldás. Azokban a társasházi épületekben, ahol pl. egyedi gázfűtés és mérő van, a különféle lakások fűtési hőfogyasztása és az ebből eredő gázszámla összege között ugyanúgy többszörös különbségek lehetnek, mégsem jut eszébe senkinek, hogy a kedvezőtlen fekvésű lakások fűtési költségeit a kedvezőbb helyzetben lévők finanszírozzák. A korrekciós tényezők használatával kialakított **kompenzációs rendszer** azonban ezt jelenti, mert a fogyasztási arányokat úgy változtatja meg, hogy a nagyobb hőigényű lakások költségeit csökkenti, a kisebb fogyasztású lakásokét pedig ennek megfelelően növeli. Való igaz, hogy a lakások árába azok megvásárlásakor az általánnydíjas rendszer miatt nem kalkulálták bele az eltérő mértékű fenntartási költségeket, így a mostani tulajdonosok becsapva érezhetik magukat. **Azokban a kompenzációs rendszerek fenntartása csak konzerválna egy olyan, igazságosnak nem nevezhető állapotot, melyben egyesek fogyasztásukhoz mérten többet, mások kevesebbet fizetnének.** A kompenzáció a takarékoskodásra való hajlamot is csökkenti. A magasabb belső hőmérséklet fenntartása is nyilvánvalóan többletfogyasztást okoz. Az olyan lakásokban, ahol a kedvezőtlen fekvés miatt bizonyos mértékű százalékos csökkentést alkalmaznak, ott a csökkentés nem csak a lakás sajátjaiból adódó többlet- fogyasztás költségeit mérsékli, de az esetleges magasabb belső hőmérséklet miatt keletkezőket is.

Fővárosi gyakorlati költségosztási tapasztalatok is azt mutatják, hogy azokban az épületekben, ahol kedvező tapasztalatokkal, folyamatosan működik a fűtési költségosztás rendszere, ott korrekciót egyáltalán nem alkalmaznak.

A költségosztó készülékeket nem olvassák le minden hónapban, csak a fűtési időszak végén egy alkalommal. A fogyasztási és a költségviselési arányokat így csak teljes fűtési időszakra lehet meghatározni. Számlákat fizetni azonban minden hónapban kell. A havi fogyasztási arányok meghatározásánál nem érdemes a régi rendszer szerinti, a lakás méretétől (alapterület, léghőméter) függő arányokat figyelembe venni, mert – főként, ha nem

alkalmazunk korrekciókat – az idény végén jelentős eltérés lehet az addigi befizetés és a valós költség között. A lakás tulajdonosa számára ez utólagos befizetési kötelezettséget jelenthet, vagy azt, hogy a többletbefizetést csak az elszámolás után kapja vissza. A költségosztók alkalmazásának második évétől kezdve az előző év tényleges arányait érdemes figyelembe venni a havi felosztási arányok megállapításakor, az első évben pedig pl. a méretezési hőszükségleteket, vagy az azzal arányosnak tekinthető beépített radiátor teljesítményeket. Másik megoldásként kínálkozik a kezdeti időszak nehézségeinek enyhítésére, hogy a hődíjnak a műszakilag indokoltnál nagyobb részét osztják fel pl. tulajdoni hányad vagy légtérfoghat alapján egymás közt a tulajdonosok.

Elpárolgási elven működő költségosztók

Fűtési költségosztó berendezésekből több típusú és eltérő működésű gyártmányok léteznek. Ezek közül – főként viszonylagos olcsósága miatt – a legelterjedtebben használt változat az elpárolgató költségosztó készülék.

A párolgató költségosztó készülék igen egyszerű szerkezet, amely speciális folyadékkal töltött ampullát tartalmaz, s amelyet a radiátor megfelelő helyére fel kell szerelni. Az ampullában lévő folyadék tulajdonsága, hogy a hőmérsékletével arányos sebességgel párolog. Minél melegebb a folyadék, adott idő alatt annál több fogy belőle az ampullából. A készülék rögzítési helyét úgy választják meg, hogy a folyadék közelítőleg a radiátor közepes hőmérsékletét vehesse fel, így azt mondhatjuk, hogy a folyadék párolgásának intenzitása a radiátor hőmérsékletével arányos. A radiátor hőleadása – ami a költségosztás szempontjából igazából érdekes – azonban a saját közepes hőmérséklete és a helyiség-hőmérséklet közti különbséggel arányos. Ha valaki a radiátorszeleppel a radiátoron átáramló víz mennyiségét csökkentve ér el alacsonyabb hőmérsékletet lakása egy helyiségében, akkor adott radiátor belépő hőmérséklet mellett alacsonyabb kilépő, és ezzel együtt alacsonyabb közepes hőmérséklet alakul ki. Ennek hatására kevesebb folyadék párolog el, ezzel végül is a takarékoskodás hatása megjelenik majd a költségosztásban. Ha melegek találjuk egy helyiség hőmérsékletét, rossz megoldás az ablaknyitás, a helyiség-hőmérséklet szabályozását a termosztatikus radiátorszelepekre kell bízni.

Az ampullákba töltött folyadék természetesen nem csak a radiátor, de a helyiség hőmérsékletén is párolog, még ha csekélyebb mértékben is. Ennek két következménye van. Amikor a fűtési szezon végén a költségosztást végző cég a készülékeket leolvassa, egyúttal az ampullákat is lecseréli. A leolvasás tavasszal történik, és őszig, a következő fűtési idény kezdetéig is tapasztalható lesz bizonyos mértékű párolgás. Ennek kiküszöbölésére több módszert is kidolgoztak már, ez általában nem okoz gondot az elszámolásnál. A másik hatás azonban nem korrigálható. Ha valamelyik radiátort teljesen elzárjuk, mert pl. a helyiséget tartósan nem használjuk, a radiátor természetesen nem fog hőt leadni. Azonban kismértékű párolgás ekkor is lesz, ami csekély mértékben a fűtési költségben is meg fog mutatkozni. Ennek nagyságrendje azonban nem számottevő.

A készülék akkor mér pontosan, ha a radiátor közepes hőmérsékletét érzékeli. Ennek érdekében igen gondosan kell megválasztani a költségosztó készülékek felszerelési helyét. **Az előzőekben már az épület fűtöttségi egyensúlya kapcsán említettük annak szükségességét, hogy a radiátorok méretének helyességét ellenőrizzük a költségosztási rendszer bevezetése előtt.** Tegyük fel, hogy egy helyiségben annak hőigényéhez mérten túlságosan nagy radiátort építettek be, és a radiátorszelep fojtása révén értük el, hogy a helyiség ne legyen túlfűtött. Ekkor az alacsony vízáram miatt a radiátornak csak a vezetékcsatlakozások felőli egy része vesz majd részt a hőleadásban. Az általános szabályok szerint a radiátor vízszintes méretének közepére felszerelt költségosztó ilyenkor nem a valós közepes hőmérsékletet fogja érzékelni. Ennek folyományaként a szóban forgó radiátor részaránya a valósnál alacsonyabbnak fog mutatkozni.

Az efféle hátrányokat küszöbölik ki az elektronikus költségosztó készülékek, melyek közül egyesek a helyiség-hőmérsékletet is regisztrálják a radiátor közepes hőmérséklete mellett, azonban ez utóbbit még mindig egy érzékelő méri. A kifinomultabb gyártmányok viszont külön érzékelik a radiátor be-, illetve kilépő hőmérsékletét és a helyiség-hőmérsékletet. Egyes típusok képesek a helyiségek szellőztetésének idejére kitért ablakok hatását is korrigálni. Sajnos az ilyen berendezések ára jelentősen magasabb, mint az elpárolgató társaiké.

A HMV termelés költségének felosztása

Az előzőekben mondottaknak megfelelően a mért teljes primer hőfogyasztást felosztottuk fűtési és HMV termelési részre. Ez utóbbinak a tulajdonosokra jutó részét legcélszerűbben a lakások melegvíz-

almérőin, mint költségosztó mérőkön leolvasható melegvíz-fogyasztás segítségével számíthatjuk ki. **Abban az ideális esetben, ha az épület minden lakásában felszereltek melegvíz-mérőt, és az épületben a lakásokon kívül nincsen melegvíz-csapoló hely, a költségosztás elve az, hogy a lakások melegvíz-mérőin, mint költségosztó mérőkön leolvasott, m³-ben mért fogyasztásokat összegezzük, majd képezzük azokat az arányszámokat, amelyekkel az egyes lakások fogyasztása az előbbi összegből részesedik.** Ezekkel a számokkal számíthatjuk ki, hogy az épület fogyasztás szerint felosztandó HMV termelésre elkülönített hőhányadából mennyivel részesedik egy-egy tulajdonos. Ha a melegvíz-mérővel való ellátottság az épületben nem teljeskörű, az almérőkön leolvasott együttes fogyasztások és a főmérőn leolvasott fogyasztás különbségét kell a vízmérővel el nem látott lakások közt (pl. légköbméter arányosan) felosztani. **Ebben az esetben elkerülhetetlen, hogy a mérési hibák az ilyen lakások fogyasztását terheljék, ezért feltétlenül érdemes elérni, hogy minden lakás rendelkezzen melegvíz-almérővel.** A fennmaradó HMV hődíjat azon lakások számára, melyek melegvízmérővel nem rendelkeznek, valamilyen tulajdoni hányad alapú rendszerben kell felosztani. Amennyiben közös használatban lévő melegvíz-csapolót is használnak az épületben, célszerű az ottani fogyasztást is saját mérővel mérni, vagy mérő hiányában azt meg kell becsülni, s az arra jutó költséget átalányban a tulajdonosokra szétosztani.

Összefoglalás

A távhőszolgáltatásról szóló törvény kötelező erővel írja elő a mérés szerinti elszámolásra való áttérést. Ezzel a régi átalánydíjas rendszer megszűnik. A mérés épületenként valósul meg, a társasházi közösségeken belüli költség megosztás arányait a tulajdonosoknak (díjfizetőknak) kell meghatározniuk. **Célszerű a fogyasztásokkal arányos felosztási rendszert alkalmazni, mert csak ez a módszer ösztönöz kellőképpen az energiával való takarékoskodásra, és szünteti meg azt a felemás helyzetet, hogy a lakástulajdonosok gyakorlatilag egymás fűtési és HMV költségeit fizessék meg.**

Azonban a fogyasztással arányos költségosztási rendszerre való áttérést gondos előkészítésnek kell megelőznie, mely magában foglalja a szekunder hőellátó rendszer felülvizsgálatát, a szükséges felújítási munkák elvégzését is. Általánosságban elmondható, hogy a költségosztási rendszer csak jól működő fűtési rendszer esetében üzemeltethető sikeresen. Meg kell oldani a fűtési rendszer hidraulikai beszabályozását. Meg kell teremteni a radiátorok szabályozhatóságát. Valamint biztosítani kell, hogy minden helyiségben a megfelelő méretű radiátor legyen. E szükséges mértékű felújításokat szakértő tervező tervei alapján kell megvalósítani. A fűtési költségosztó készülékeket minden lakásban fel kell szerelni, minden olyan hőleadóra, amely erre alkalmas.

Nem maradhat el a tulajdonosok alapos és mindenre kiterjedő tájékoztatása sem, hogy az első perctől kezdve tudatában lehessenek a rendszer bevezetésével rájuk váró változásoknak, s azokra idejében felkészülhessenek. Így arra is, hogy az egyes lakások kedvezőtlenebb fekvését kompenzáló, a valós fogyasztási arányokat eltorzító korrekció alkalmazása nélkül távhőköltségeik jelentősen megváltozhatnak.

Fogyasztásarányos költségosztást bevezető, és az ezzel együtt járó, szükséges rekonstrukciókat elvégző fővárosi épületek példája azt mutatja, hogy átlagban megközelítőleg 10 – 15 % megtakarítás jelentkezik a hőfelhasználásban. Ez kb. 4 – 6 %-os csökkenést jelent a távhőköltségekben. A költségosztási rendszer bevezetésének és üzemeltetésének költsége ezt az anyagi előnyt valamelyest csökkenti. A költségosztó készülékek felszerelése közelítőleg 800 és 1200 Ft között van radiátoronként. Az ampulla csere, a leolvasás és a kiértékelés díja általában évente és radiátoronként 300 és 500 Ft között van. Az áttérés pénzügyi vonzatainak értékelésekor természetesen a hőellátó rendszer szükséges felújításának költségeit is számba kell venni.